

[Mose Hansen.]

af de alvorligste fejl, udskrivningsskalaen indeholder. Jeg er af den opfattelse, at der ingen grænse burde sættes, så meget mindre, som der kun er et lille mindretal af skatteydere, 3-4 pct., der kommer ind under den stærke progressive beskatning. Det er naturligt at spørge om, hvorfor et så lille antal skal være underlagt en så urimelig hård beskatning og udrede så stor en del af de samlede skatter. Det kan kun gå ud over denne værdifulde gruppes initiativ og opsparesevne.

Bemærkningerne om dygtighed, flid og initiativ fører ind på den næste bestemmelse i udskrivningslovforslaget, der omhandler bortfald af den nuværende regel om fradrag for merindkomst. Bortfald af merindkomstfradrag bevirker, at skatteydere, der i det sidste år har forøget deres indtægter, straffes hårdere end i de tidligere år. Mange skatteydere har i forventning om merindkomstskattefradragets bibeholdelse forøget deres indtjening. Også i de tilfælde, hvor en hustru i 1961 er gået ind på arbejdsmarkedet, og hvor der finder en samsbeskatning sted, vil en opretholdelse af merindkomstfradraget mildne følgerne af en stigende indtægt. Jeg finder det derfor helt forkert pludselig at foreslå bestemmelsen ophævet, efter at skatteyderne i afvigte indkomstår har indrettet deres indtjening efter merindkomstfradragets bibeholdelse. Merindkomstfradragets bortfald må efter min mening først finde sted, efter at skatteyderne i tide er gjort bekendt med dets bortfald, og samtidig dermed må proportionalsskatten udvides til at gælde alle indtægter. Dermed løser man samtidig en væsentlig del af samsbeskatningsproblemet.

Det fremgår bl. a. af den højtærede finansministers bemærkninger til lovforslaget, at for forsørgere med op til 30 000 kr. skalaindkomst og en merindtægt sidste år på 10 pct. dækker de foreslåede skattelettelser i udskrivningslovforslaget den foreslåede omsætningsafgift. Det vil med andre ord sige, at forsørgere, der ligger under 30 000 kr. skalaindkomst, ikke mærker følgerne af omsætningsafgiften, og det vil igen sige, at det bliver gruppen ikke-forsørgere og forsørgere med indtægter over 30 000 kr., der kommer til at mærke den nye omsætningskat. Jeg kan derfor ikke se, at lovfors-

slagene begrænser forbruget i den store gruppe af befolkningen, hvis forbrug virkelig betyder noget. De to lovforslag får, hvis de gennemføres i nuværende form, yderligere indtægtsudjævning til følge med de deraf følgende ulemper: mangel på initiativ og foretagsomhed, manglende lyst og mulighed for privat opsparing.

Den højtærede finansminister er i fremsættelsen af udskrivningslovforslaget inde på, at der ud over den opsparing, der sker over skatterne til statskassen, må finde en privat opsparing sted. Mit parti er modstander af, at staten skal optræde som formynder for borgernes opsparing. Derfor mener vi, at det først og fremmest er den private opsparing, der må fremhjelpes.

Det er konstateret, at de forskellige nu-gældende opsparingsfremmede foranstaltninger har virket efter deres hensigt, idet der på disse opsparingskonti er bundet ca. 600 mill. kr. Disse af befolkningen kendte opsparingsformer må udvides. Derudover kan der være grund til at overveje, om ikke der er andre måder at fremme opsparingen på, f. eks. ved at ophæve formueskatten og beskatningen af nyopsparet formue. Opsparingsformerne må indeholde sådanne fordele, at privat opsparing fremmes, men den væsentligste opgave i denne forbindelse bliver bekæmpelse af inflationen. En betydelig privat opsparing vil i sig selv virke bremsende på inflationen ved, at man her i landet skaffer egen kapital til investering i de mange krævende opgaver, man står over for i den kommende tid inden for landbrug, håndværk og industri.

Holger Eriksen: Jeg vil gerne indlede de bemærkninger, som jeg for egen regning vil gøre vedrørende de to lovforslag, der her er til behandling, med en erklæring om, at jeg ubetinget er enig med regeringen om, at en overbalancering af statsbudgettet er nødvendig dels for at tage toppen af den højkonjunktur, vi er inde i, dels for at fremskaffe de fornødne reserver, som i form af øget købekraft senere kan pumpes ud i befolkningen, når omslaget kommer, og dermed formindske den arbejdsløshed, der kan forventes at følge i konjunkturuomslagets kølvand.

Der ville efter min mening falde et tungt ansvar på folketinget, hvis det forsømmer